

Meęer
Ne ok Sevmiřim

Lisa Kleypas

Çeviri
Yeřim ksüzoglu

epsilon®

Önsöz

Yüzbaşı Christopher Phelan
1.Kita Piyade Tugayı
Mapan Burnu yanındaki kamp
Kırım
Haziran, 1855

Sevgili Christopher,
Sana tekrar yazamam.
Olduğumu düşündüğün kişi değilim.

Sana aşk mektupları göndermek istememiştim, ama iş bu hale geldi. Söz konusu sen olduğunda, kelimelerim sayfanın üzerinde adeta birer kalp atışına dönüştü.

Geri dön, lütfen eve dön. Ve beni bul.

—[isimsiz]

Birinci Bölüm

Hampshire, İngiltere
Sekiz ay önce...

Her şey bir mektupla başladı.

Kesin konuşmak gerekirse, söz konusu mektupta bir köpeğin bahsi geçiyordu.

“Peki ya köpek?” diye sordu Beatrix Hathaway. “Kimin köpeğiymiş?”

Hampshire’ın güzeli olarak nam salan arkadaşı Prudence, talibi Yüzbaşı Christopher’dan gelen mektubu gözle-riyle taradı.

Bir beyefendinin evlenmemiş bir kızla mektuplaşması uygun olmasa da Phelan’ın yengesinin çöpçatanlığıyla bir-birlerine mektup göndermeyi kararlaştırmışlardı.

Prudence ona alaycı bir kaş çatışıyla baktı. “Gerçekten Bea, bir köpeğe Yüzbaşı Phelan’a gösterdiğinden daha çok ilgi gösteriyorsun.”

“Yüzbaşı Phelan’ın benim ilgime ihtiyacı yok,” dedi Beatrix bilgiç bir şekilde. “Hampshire’da evlilik çağına

gelmiş bütün kızların ilgisine vakıf zaten. Üstelik savaşa gitmeyi seçti ve eminim şık üniformasının içinde cakayla yürürken iyi vakit geçiriyordur.”

“O kadar da şık değil,” diye somurtkan bir cevap geldi Prudence’tan. “Aslına bakacak olursan, yeni alayının üniformaları *korkunç* – çok sade, koyu yeşil, siyah sırmalı, altından örgüleri ya da kordonları da yok. Nedenini sordüğümde, Yüzbaşı Phelan, Alay’ın gizli kalmasını sağlamak için olduğunu söyledi. Bunun hiçbir mantığı yok. Herkes bir İngiliz askerinin savaş sırasında kendisini gösterecek kadar gururlu ve cesur olduğunu bilir. Ama Christopher – yani Yüzbaşı Phelan – bununla ilgili bir şey söyledi... ah, bazı Fransızca kelimeler kullandı.”

“Kamuflej mi?” diye sordu Beatrix, merakı uyanmıştı.

“Evet, nereden bildin?”

“Pek çok hayvan görülmemek için kendini kamufle eder. Bukalemunlar, mesela. Veya bir baykuşun tüylerindeki beneklerinin ağaç kabuklarına uyum sağlama şekli. Bu şekilde—”

“Tanrım, Beatrix, hayvanlarla ilgili başka bir konferansa daha *başlama*.”

“Bana köpeği anlatırsan, dururum,” dedi Beatrix tatlılıkla.

Prudence mektubu ona uzattı. “Kendin oku.”

“Ama Pru,” diye itiraz etti Beatrix, küçük ve muntazam el yazısıyla yazılmış sayfaları arkadaşının ellerine iterek. “Yüzbaşı Phelan, özel bir şey yazmıştır belki.”

“Çok şanslı olmalıyım! Mektup baştan sona iç karartıcı. Muharebelerden ve kötü haberlerden başka bir şey yok.”

Christopher Phelan, Beatrix’in savunmak isteyeceği

son adam olmasına rağmen söylemeden edemedi. “Kırım’a savaşmak için gitti, Pru. Savaş döneminde yazacak hoş bir malzeme çıkacağından pek emin değilim.”

“Yabancı ülkelere hiç ilgi duymadım, ilgileniyormuş gibi de yapmadım.”

İstemsiz bir sırıtış Beatrix’in yüzüne yayıldı. “Pru, bir subay eşi olmak istediğine emin misin?”

“Şey, *elbette*... Pek çok görevli subay hiç savaşa gitmez. Şehirde epey sosyetik adamlardır. Yarım maaşla devam etmeyi kabul ederlerse, neredeyse hiç göreve gitmez ve alayla vakit geçirmek zorunda kalmazlar. Ve Yüzbaşı Phelan için bu, yurt dışı hizmetini bitirince gerçekleşecek.” Prudence omuzlarını silkti. “Savaşların elverişsiz bir şekilde zamanlandığını sanıyorum. Tanrıya şükür, Yüzbaşı Phelan yakında Hampshire’ya dönecek.”

“Öyle mi? Nereden biliyorsun?”

“Ailem, savaşın Noel’e kadar biteceğini söyledi.”

“Ben de öyle duydum. Gerçi insan acaba Rusların yeteneklerini şiddetle küçümsüyor muyuz, ya da kendimizin kileri abartıyor muyuz diye merak etmiyor değil.”

“Bu hiç de vatanseverce değil,” diye haykırdı Prudence, gözlerinde muzip bir ışık vardı.

“Vatanseverliğin Savaş Bakanlığı’ndaki şu gerçekle bir ilgisi yok: Bunun yarattığı coşkuyla öncesinde doğru düzgün plan yapılmadan otuz bin adamı Kırım’a gönderdiler. Ne bölgeyi yeterince tanıyoruz ne de ele geçirmek için bir stratejimiz var gibi görünüyor.”

“Bu konuda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?”

“*Times*’tan. Her gün yazıyor. Gazete okumuyor musun?”

“Politika kısmını değil. Annemle babam, genç bir kadının bu tür şeylere ilgi duymasının edepsizce olduğunu söylüyor.”

“Benim ailem her akşam yemeğinde politika hakkında tartışır, kız kardeşlerim ve ben de içinde yer alırız.” Beatrix şeytani bir sırıtışla devam etmeden önce kasten duraksadı. “Bu konuda *fikirlerimiz* bile var.”

Prudence’in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Tanrım. Şey, şaşırılmamalıyım. Herkes senin ailenin... farklı olduğunu biliyor.”

‘Farklı’, Hathaway ailesini tarif etmekte kullanılan sıfatların en kibarı sayılırdı. Hathaway’ler beş kardeşti. En büyüklü Leo’ydu, onu sırasıyla Amelia, Winnifred, Poppy ve Beatrix takip ediyordu. Ebeveynlerinin ölümünden sonra talihlerinde epey şaşırtıcı bir dönüm noktası yaşamıştı. Bir sürü beklenmedik olayın ardından Leo’ya bir vikontluk miras kalmıştı — ki buna o ve kardeşleri hiçbir şekilde hazırlıklı değildi. Primrose Palace’taki küçük köylerinden Hampshire’ın güneyindeki arazide bulunan Ramsay Evi’ne taşınmışlardı.

Altı yıl sonra, yüksek sosyeteye kendilerini kabul ettirecek kadar şeyi öğrenmeyi başarmışlardı. Yine de hiçbirisi asiller gibi düşünmeyi öğrenememiş ve aristokratik değerler ya da düşünme şeklini kazanamamışlardı. Benzer şartlara sahip pek çok aile sosyal çıkarlarla evlilikler yaparak konumlarını yükseltmeyi tercih etse de Hathaway’ler bu zamana kadar aşk evliliğini tercih etmişlerdi.

Beatrix’e göre, kendisinin evlenip evlenmeyeceği şüpheliydi. Sadece yarı-uygar biriydi; zamanının çoğunu dışarıda geçiriyor, Hampshire’ın ormanları, bataklıkları ve

çayırlarında ata binip avare avare dolaşıyordu. Beatrix, insanlar yerine hayvanların arkadaşlığını tercih ediyor, yaralı ve öksüz yaratıkları toplayıp onları iyileştiriyordu. Vahşi doğada tek başlarına hayatta kalamayacak yaratıkları evcil hayvan olarak besliyor, kendini onlarla ilgilenererek meşgul ediyordu. Bu her zaman onun için yeterli olmuştu... son zamanlara dek.

Giderek artış gösteren bir şekilde, Beatrix tatminsizliğin yarattığı yıpratıcı hissi duyumsar hale gelmişti. Özlemin yarattığı o hissi. Sorun, Beatrix'in kendisi için doğru olan erkekle karşılaşmamasıydı. Sık sık gittiği Londra salonlarının solgun ve aşırı terbiyeli tiplerinden hiçbiri kesinlikle bu tanıma uymuyordu. Kasabaya daha güçlü adamlar gelse de Beatrix'in özlemini çektiği isimsiz o şey hiçbirinde yoktu. Kendi irade gücüne denk bir adam istiyordu. Tutkuyla sevmek istiyordu. Meydan okunmak, ele geçirilmek istiyordu.

Beatrix elindeki katlanmış mektuba baktı.

Christopher Phelan'dan hoşlanmadığı kadar adamın da onun ifade ettiği her şeye ters düştüğünü anlamıştı. Genç adam sofistkeydi, imtiyazlı doğmuştu, genç kadına fazlasıyla yabancı, uygar çevrede kolaylıkla hareket edebiliyordu. Varlıklı yerel bir ailenin ikinci oğluydu, anne tarafından dedesi bir konttu, babasının ailesi ise kayda değer bir gemicilik servetiyle tanınıyordu.

Phelan'lar bir unvan için sırada değillerdi, bununla beraber, en büyük oğul John ağırbaşlı ve düşünceli bir adamdı, genç karısı Audrey'nin üzerine titriyordu.

Ama daha küçük yaştaki oğul Christopher bambaşka biriydi. İkinci oğulların sıkça yaptığı gibi Christopher yirmi

iki yaşında bir askeri alaya katılmıştı. Asteğmen olarak gitmişti, ana sorumluluğu geçit törenlerinde ve eğitimlerde süvari renklerini taşımaktı, böylesine görkemli bir vatan-
daş için kusursuz bir uğraştı bu. Ayrıca Londralı leydile-
rin gözdesiydi. Sürekli olarak uygun bir vedayla gitmediği
başkentte zamanını dans ederek, içerek, kumar oynayarak,
iyi kıyafetler alarak, skandal yaratan aşk ilişkileri yaşayarak
geçiriyordu.

Beatrix, iki etkinlikte Christopher Phelan'a rastlamıştı. İlk yerel bir dans, orada genç adamın Hampshire'daki en ukala adam olduğuna karar vermişti. Onunla ikinci kez karşılaşması ise bir piknikte olmuştu, genç kadın burada fikrini tekrar gözden geçirmişti: O, tüm dünyadaki en ukala adamdı.

Beatrix, onun bir arkadaşına, "Şu Hathaway kızı tuhaf bir yaratık," dediğini duymuştu. "Ne yazık ki kız kardeşle-
rinin güzelliği onda yok."

"Onu çekici ve özgün buluyorum," diye itiraz etmişti genç adamın arkadaşı. "Ve atlarla tanıdığım tüm kadınlardan daha iyi konuşuyor."

"Doğal olarak," diye kuru bir cevap gelmişti Phelan'dan. "Görünüşü ve tavırlarıyla salonlardansa ahırlara daha çok yaraşır."

O andan itibaren Beatrix onu mümkün olduğunca görmezden gelmişti. Bir atla kıyaslanmayı sorun ettiğinden değil, atlar cömert ve asil ruhları olan sevimli hayvanlardı. Muhteşem bir güzelliği olmadığını biliyor olsa da kendine has bir cazibesi vardı. Pek çok adam koyu kahve saçları ve mavi gözlerine hayranlıkla iltifat etmişti.

Bu makul çekiciliğin hiçbir yanının, Christopher Phe-

lan'ın altından ihtişamıyla karşılaştırılacak tarafı yoktu elbette. Genç adam Lancelot kadar yakışıklıydı. Bir melek kadar. Eğer bir zamanlar cennetteki en güzel melek olduğuna inanılırsa, belki Lucifer bile denilebilirdi. Phelan uzun boyluydu ve gümüş rengi gözleri vardı. Saçları güneş ışığının dokunduğu koyu buğday rengindeydi. Güçlü ve bir askere yakışır bir vücuda sahipti; omuzları geniş ve güçlü, kalçaları dardı. Tembel bir zarafetle hareket etse de onda inkâr edilemez bir erkeksilik vardı, bencil bir yırtıcılık.

Geçenlerde Phelan, Piyade Tugayı'nda yer alacak çeşitli alaylar için seçilen birkaç kişiden biri olmuştu. Onlara 'Piyadeler' deniyordu, kendi inisiyatiflerini kullanmak üzere eğitilen farklı türde askerlerdi. Kendi ön saflarında pozisyon alarak genellikle hedefin dışında kalan subayları ve atları öldürmek üzere teşvik edilmişlerdi. Nişancılık yetenekleri yüzünden Phelan, Piyade Tugayı'nda yüzbaşılığa terfi ettirilmişti.

Bu onurun Phelan'ı muhtemelen hiç memnun etmediğini düşünmek Beatrix'i eğlendirdi. Özellikle de güzel süvari üniformasını, siyah ceket ve altın bağcıklardan yoksun, oldukça sade koyu yeşil bir taneyle değiştirmek zorunda kaldığından beri.

"Devam et ve oku," dedi Prudence, tuvalet masasına otururken. "Yürüyüşümüze devam etmeden önce saçımı düzeltmeliyim."

"Saçın çok güzel görünüyor," diyerek karşı çıktı Beatrix, özenle tokalanmış sarı buklelerde bir hata göremiyordu. "Ve sadece Stony Cross'a gidiyoruz. Saçın mükemmel olmasa bile kasabadaki insanlar bunu bilmeyecek ya da umursamayacaklar."

“Ben bileceğim. Ayrıca karşına kimin çıkacağı hiç belli olmaz.”

Arkadaşının aralıksız süslenmesine alışkın olan Beatrix sırıtarak başını iki yana salladı. “Peki, tamam. Eğer Yüzbaşısı Phelan’ın mektubuna bakmamı sorun etmeyeceğinden eminsen, sadece köpeğin olduğu kısmı okuyacağım.”

“Köpeğe varmadan epey önce uyuyakalacaksın,” dedi Prudence, kıvrılmış saçlarının içine becerikli bir şekilde saç tokası yerleştirirken.

Beatrix aceleyle çizilmiş satırlarla dolu kâğıda baktı. Kelimeler okunaksız, harflerin dar kıvrımları sayfadan fişkırmaya hazır gibi görünüyordu.

Sevgili Prudence,

Bu tozlu çadırda oturup sana yazacak anlamlı bir şeyler düşünürken, kendimi sözün bittiği yerde buldum. Güzel kelimeleri hak ediyorsun, ama elimde kalan tek şey şunlar: Sürekli seni düşünüyorum. Bu mektubun senin elinde, bileğindeki parfümün kokusunun yanında olduğunu düşünüyorum. Seni istiyorum. Sessizlik, temiz hava ve yumuşak beyaz yastıkları olan bir yatak istiyorum...

Beatrix kaşlarının yukarı kalktığını hissetti. Elbisesinin uzun yakasının altından bir sıcaklık yükseliyordu. Durak-sayarak Prudence’a bir bakış attı. “Sen bunu sıkıcı mı buldun?” diye sordu kibarca. Bu sırada yüz kızarıklığı, keten masa örtüsüne dökülen şarap gibi yayılıyordu.

“Başı iyi olan tek kısmı,” dedi Prudence. “Devam et.”

İki gün önce, *Sivastopol kıyılarına yaptığımız yürüyüşü-*

müz sırasında Alma Nehri'nde Ruslarla savaştık. Bunun bizim için bir zafer olduğu söylendi bana. Ama öyle hissettirmiyor. Alayımızdaki subaylardan iki-üç tanesini ve onbaşılarımızın da dörtte birini kaybettik. Dün mezar kazdık. Ölülerin ve yaralanmış olanların son sayımını söylediler. Şimdiye dek üç bin altmış İngiliz ölmüş ve daha fazla adam yaralarına yenik düşmüş.

Ölenlerden biri olan *Yüzbaşı Brighton*, *Albert* adında bir teriyer getirmişti. Ki bu hiç şüphesiz hayattaki en kötü davranışlı köpek. *Brighton* toprağa verildikten sonra köpek onun mezarının başına oturup saatlerce inledi ve yanına yaklaşan herkesi ısırmaya çalıştı. Ona bir parça bisküvi ikram etme gafletinde buldum, şimdi bu gecenin içinden kopup gelmiş yaratık peşimi hiç bırakmıyor. Şu an çadırımda oturmuş, bana yarı-deli gözlerle bakıyor. İneleme nadiren duruyor. Ne zaman yaklaşısam dişlerini koluma geçirmeye çalışıyor. Onu vurmam istiyorum, ama öldürmekten çok yoruldum.

Aileler benim aldığım canlar için yas tutuyor. Oğullar, kardeşler, babalar. Yaptığım şeyler için cehennemde bir yer kazandım ve savaş daha yeni başlıyor. Değişiyorum ve bu iyi yönde de değil. Senin tanıdığın adam bir daha dönmemek üzere gitti ve korkarım bu değişiklikten pek de hoşlanmayacaksın.

Ölüm kokusu, Pru... Her yerde.

Savaş alanı vücut parçalarıyla, kıyafetlerle ve bot tabanlarıyla kaplanmış vaziyette. Ayakkabılarının tabanını çekip kopartacak kadar güçlü bir patlama düşün. Bir savaştan sonra kır çiçeklerinin bir yıl boy gösteremediğini söylüyorlar – yer çok ezilmiş ve yırtık oluyor ve bu da yeni tohumların kök salmasını zorlaştırıyormuş. Yas tutmak istiyorum, ama burada bunu yapabileceğim bir yer yok. Zaman yok. Duygularımı uzakta bir yerlere kaldırmak zorundayım.

Dünyada hâlâ huzurlu bir yer var mı? Lütfen bana yaz. Bana üzerinde çalıştığın tiğ işini, en sevdiğin şarkıyı anlat. Stony Cross'ta yağmur yağıyor mu? Yapraklar renk değiştirmeye başladı mı?

*Senin olan,
Christopher Phelan*

Beatrix mektubu bitirdiğinde tuhaf bir duygu hissetti. Kalbinin duvarlarına baskı yapan şaşırtıcı bir merhamet.

Ukala ve her şeyi bilen Christopher Phelan'dan böyle bir mektubun gelmesi mümkün görünmüyordu. Genç kadının beklediği bu değildi. Bunda ona dokunan bir savunmasızlık, sessiz bir ihtiyaç vardı.

“Ona yazmalısın Pru,” dedi, mektubu alırken gösterdiğinden daha fazla özenle tutarak.

“Böyle bir şey yapmayacağım. Bu daha fazla sızlanması için ona cesaret verir. Sessiz kalacağım, böylece belki bu, onu bir dahaki sefere daha neşeli şeyler yazmak için teşvik eder.”

Beatrix kaşlarını çattı. “Bildığın gibi, Yüzbaşı Phelan'dan pek hoşlanmam, ama bu mektup... Şefkatini hak ediyor, Pru. Sadece birkaç satır yaz. Onu rahatlatacak birkaç kelime. Çok zamanını da almaz. Köpeğe gelince, o konuda yardımcı olabilecek birkaç tavsiyem var—”

“Söz konusu lanet köpek hakkında hiçbir şey yazmıyorum.” Prudence sabırsızca iç çekti. “Ona sen yaz.”

“Ben mi? Ama benim yazmamı istemiyor ki. Benim tuhaf olduğumu düşünüyor.”

“Nedenini hayal dahi edemiyorum. Belki de pikniğe Medusa'yı getirdiğin içindir...”

“O oldukça uslu bir kirpidir,” dedi Beatrix savunmacı bir şekilde.

“Eli delinen beyefendi bu şekilde düşünmüyor gibiydi.”

“Çünkü onu yanlış bir şekilde eline almaya çalıştı. Bir kirpiyi eline alırken avuç içlerini altına yerleştirmek—”

“Hayır, bana anlatmanın bir gereği yok, çünkü hiçbir kirpiyi elime almayacağım. Yüzbaşı Phelan’a gelince... bu konuda bu kadar kuvvetli hislerin varsa, bir cevap yaz ve benim adıma imzala.”

“El yazısının farklı olduğunu anlamaz mı?”

“Hayır, çünkü ona henüz hiç yazmadım.”

“Ama o benim talibim değil,” diye itiraz etti Beatrix. “Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Benim bildiğim kadarını sen de biliyorsun aslında. Ailesini tanıyorsun ve yengesiyle oldukça yakınsınız. Hem Yüzbaşı Phelan’ın benim talibim olduğunu da söyleyemem. En azından tek talibim değil. Savaştan tüm uzuvları tam olarak dönmeden ona kesin bir evlilik sözü veremeyeceğim. Hayatımın geri kalanında tekerlekli sandalyesini itirmek zorunda kalacağım bir koca istemiyorum.”

“Pru, ancak bir su birikintisi kadar derinliğin var.”

Prudence sırttı. “En azından dürüstüm.”

Beatrix ona şüpheli bir bakış attı. “Gerçekten de arkadaşlarından birini, aşk mektubu yazması için temsilci mi atıyorsun yani?”

Prudence elini sallayarak ciddiye almayan bir hareket yaptı. “Aşk mektubu değil. Bana yazdığı mektupta aşka dair bir şey yoktu. Sadece neşeli ve ümit verici şeyler yaz.”

Genç kadın ona mektup yazma görevi konusunda ken-

disini tamamen yetersiz hissediyordu. Prudence'ın da aynı şekilde hissettiğinden şüpheleniyordu. Seçkin hayatını geride bırakmış ve kendini her gün, her an hayatının tehlike de olduğu bir yerde bulan Christopher'ın nasıl olduğunu hayal etmeye çalıştı. Şımarık, güzel adam Christopher'ın tehlike ve zorlukla mücadele ettiğini gözünde canlandırmak imkânsızdı. Açlıkla mücadele ettiğini. Yalnızlıkla.

Beatrix dalgın dalgın arkadaşına baktı, bakışları aynada keşişti. “En sevdiğin şarkı *ne*, Pru?”

“Aslında öyle bir tane yok. Seninkilerden birini söyle.”

“Bunu Audrey'le konuşmalı mıyız?” diye sordu Beatrix, Phelan'ın yengesini kastederek.

“Kesinlikle olmaz. Audrey'in dürüstlük sorunu var. Mektubu benim yazmadığımı bilirse, hayatta göndermez.”

Beatrix inleme ve kahkaha arası bir ses çıkardı. “Ben olsam buna dürüstlük *sorunu* demezdim. Ah, Pru, lütfen fikrini değiştir ve ona yaz. Emin ol, en doğrusu bu.”

Ama Prudence bir konuda ısrarcı davrandığında uzlaşmaz olurdu. Bu mevzu da bir istisna değildi. “Benim dışımda herkes için daha kolay,” dedi kesin bir şekilde. “Böyle bir mektuba nasıl cevap verilir emin değilim. Muhtemelen ne yazdığını bile unutmuştur.” İlgisini tekrar aynaya yönelterek dudaklarına gül kremi sürmeye başladı.

Prudence kalp şeklindeki yüzü, yeşil gözlerini çevreleyen ince kaşlarıyla ne kadar da güzeldi. Ama aynaya içindekilerin çok azı yansıyor. Prudence'ın Christopher Phelan için gerçekte ne hissettiğini tahmin etmek imkânsızdı. Tek bir şey kesindi: Ne kadar anlamsızca olursa olsun, bir cevap yazmak hiç yazmamaktan iyiydi. Çünkü bazen sessizlik insanı bir kurşun gibi yaralardı.

Daha sonra, Ramsay Evi'ndeki odasının mahremiyetinde Beatrix, masasına oturup kalemını mavi mürekkeple dolu hokkaya batırdı. Lucky adındaki üç bacaklı gri kedi, masanın köşesinde kıvrılmış, genç kadını ihtiyatla izliyordu. Beatrix'in evcil kirpisi Medusa da masanın öteki tarafında kendi yerindeydi. Doğuştan mantıklı bir yaratık olan Lucky, dikenli kirpiyi asla rahatsız etmezdi.

Phelan'dan gelen mektubu gözden geçirdikten sonra, Beatrix yazmaya başladı:

Yüzbaşı Christopher Phelan

1.Kıta Piyade Tugayı

2.Tümen Kampı, Kırım

17 Ekim 1854

Duraksayan Beatrix, uzanıp Lucky'nin ön patisini parmak ucuyla nazikçe okşadı. "Pru olsa bir mektuba nasıl başlardı?" diye sesli düşündü. "Ona sevgilim mi derdi? En sevgili?" Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu.

Mektup yazmak Beatrix'in güçlü yanlarından biri değildi. Düşüncelerini açıkça dile getiren bir aileden geliyor olsa da o her zaman içgüdülere değer verir, kelimeleri kullanmaktan çok harekete geçerdi. Aslında bir insanla saatlerce oturup sohbet etmektense dışarıda birkaç saat geçirdiğinde onun hakkında daha çok şey öğrenebiliyordu.

Başka birisi gibi davranarak tamamen yabancı birine mektup yazan birinin ne yazabileceğini epeyce düşünüp tarttıktan sonra Beatrix nihayet pes etti. "Canı cehennem. İstedğim gibi yazacağım. Muhtemelen mektubun Pru'dan gelmediğini anlayamayacak kadar savaş yorgunu olacaktır, zaten."

Lucky yarı kapalı gözlerle, kafasını patisine yaslayarak mırladı.

Beatrix yazmaya başladı.

Sevgili Christopher,

Alma'daki savaşla ilgili yazıları okuyordum. The Times'taki Bay Russell'a göre, siz ve diğer iki Piyade Tugayı, Coldstream Muhafızları'nın önüne geçip pek çok düşman subayı vurmuşsunuz, bu yüzden de kol düzenlerini bozmuşlar. Bay Russell ayrıca, Piyadelerin asla geri çekilmemeleri, hatta mermiler havada uçuşurken başlarını bile eğmeyişlerine duyduğu hayranlığa da dikkat çekiyordu.

Her ne kadar onun saygısını paylaşısam da, sevgili bayım, ateş edilirken başınızı eğmenizin size cesaretinizden hiçbir şey kaybettirmeyeceğine dair tavsiyede bulunmak istiyorum. Başınızı eğin, kenara sığırayın, geriye doğru adım atın ya da tercihen bir kayanın ardına saklanın. Size söz veriyorum, hakkınızda kötü düşünmeyeceğim.

Albert hâlâ sizinle mi? Hâlâ ısıyor mu? Arkadaşım Beatrix'e göre (hani pikniğe kirpi getiren kız) köpek fazlasıyla sinirlenmiş ve korkmuş. Köpeklerin ve kurtların aslında bir lidere ihtiyaçları vardır, ona üstünlüğünüzü kanıtlamalısınız. Ne zaman sizi ısırmaya çalışsa, burnunu tamamen elinize alıp hafif bir baskı uygulayarak kesin bir sesle "hayır" demelisiniz.

En sevdiğim şarkı "Over the Hills and Far Away". Hampshire'da yağmur dün yağdı, yumuşak bir sonbahar fırtınası gelip tüm yaprakların dökülmesine neden oldu. Yıldızçiçekleri döküldü ve ayaz, kasımpatuları dondurdu. Ama hava ilahi kokuyor, tıpkı eski yaprak, ıslak ağaç ve olgun elmalar gibi. Her ayın kendine has bir kokusu olduğunu hiç fark etmiş miydiniz? Mayıs ve Ekim en güzel kokuya sahip aylardır.

Dünyada hâlâ huzurlu bir yer var mı diye soruyorsunuz, ben de bu yerin Stony Cross olmadığını söylemekten ötürü pişmanlık duyuyorum. Geçenlerde Bay Mawdsley'nin eşeği özel bölmesinden kaçıp yoldan aşağı koşarak her nasılsa etrafı çevrili bir çayıra ulaşmayı başarmış. Bay Caird'in ödüllü kısırağı ise bu kötü huylu işgalci ona doğru gelirken masum bir şekilde otluyormuş. Şimdi kısırağın hamile kaldığı ortaya çıktı. Böylece maddi tazminat isteyen Caird ile eğer çayırın çitleri tamir edilse bu gizli buluşmanın hiç gerçekleşmeyeceği yönünde ısrar eden Mawdsley arasında bir düşmanlık baş gösterdi. Daha da kötüsü, kısırağın utanmaz bir hafifmeşrep olduğu ve namusunu korumak için yeterince karşı koymadığı bile söylendi.

Gerçekten cehennemden bir yer kazandığınızı düşünüyor musunuz? Ben cehenneme ya da en azından ölümden sonraki yaşama inanmıyorum. Bence cehennem, bir insanın tam da bu dünyada gidebileceği bir yer.

Tanıdığım beyefendinin yerine başkasının geldiğini söylüyorsunuz. Ne kadar değişirseniz değişin, döndüğünüzde burada hoş karşılanacağınızı söyleyerek sizi rahatlatmaktan daha fazlasını yapmayı nasıl da isterdim. Yapmak zorunda olduğunuz şeyi yapın. Belki bir gün birlikte onlardan bahsederez.

İçtenlikle,

Prudence

Not: Dün Beatrix'le eskiz çizmeye gittik. Ekte, Ramsay Evi'ndeki elma bahçesine doğru koşuran kahverengi bir tavşan var. Ne yazık ki, nesne sabit durmayıp bir kengel sapıyla koşurmakta ısrarcı davrandı. Bu fesat fikirli Hampshire tavşanlarının sanatsal çalışmalara resmen saygıları yok.

Beatrix yazmayı bitirdiğinde kâğıtları katlayıp meyve bahçesindeki tavşan çiziminin içine yerleştirdi. Daha önceyi kimseyi isteyerek kandırmamıştı. Phelan'a kendi adıyla yazsa kendini daha rahat hissedirdi. Ama genç adamın, kendisi hakkında söylediği küçümseyici lafları hatırlıyordu. Şu "tuhaf Beatrix Hathaway"den bir mektup almak istemezdi. Altın saçlı güzel Prudence Mercer'dan bir mektup istemişti o. Hem başkasıymış gibi yazılan bir mektup hiçbir şeyin yazılmamasından daha iyi değil miydi? Christopher'ın durumundaki bir adam birinin sunabileceği tüm cesaretlendirici sözcüklere ihtiyaç duyardı. Birinin onu önemseydiğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Ve onun mektubunu okuduktan sonra, bir sebepten ötürü, Beatrix kesinlikle önemsiyordu.